

10.B Osztálykirándulás 2016

2016. szeptember 15-én az egész 10.B osztály felkerekedett, hogy Polányi Géza tanár úr vezetésével elinduljunk a verőcei osztálykirándulásra. A vonat utunk körülbelül négy óra volt, majd miután megérkeztünk Verőcére, nagyjából 2 kilométert kellett sétálnunk a Csattogó-völgyben lévő szállásunkig. Úgy döntöttünk, első nap még nem megyünk el túrázni, helyette - miután lepakoltunk és elfoglaltuk a faházakat- kipróbáltuk a medencét, ahol a lányok „labdás-mutatványainkkal” szórakoztatták az osztályt. Szürkületkor megérkezett az utánunk nagyon siető Nagy Tibor tanár úr, kinek üdvözlése után elkezdtuk készíteni a vacsoránkat. Szalonnát, virslit, és mályvacukrot süttünk, jó nagy tábortűz mellett. Teleettük magunkat, aztán még beszélgettünk majd aludni mentünk, hiszen tudtuk, hogy másnap nagy túra vár ránk.

Az oda utat követő napon a tanár úr azt tervezték, hogy a Nógrádi várhoz látogatunk el. Eleinte természetesen mindenki nagyon lelkes volt. Reggeli után úgy 9-10 óra környékén neki is indultunk. Gyönyörű helyen mentünk. Kissé meleg volt amitől többen szenvedtünk de azért sikerült túlélni. A célhoz közeledve sajnos eltévedtünk. Letértünk a túraútvonalról és az erdő közepén találtuk magunkat. Ezt a hibát elég hamar kiküszöböltük. Néhány méterrel arrébb már újra rátaláltunk a túraútvonalra. Körülbelül fél óra múlva kiértünk az erdő szélére és már láttuk a várat is. Nem igazán tudtuk eldönteni merre is kell menni így a tanár úr és néhányan közölünk velük mentek tovább az ösvényen a többiek pedig a falu (város) felől közelítették meg a várat. Természetesen mi ezt versenynek fogtuk fel és igyekeztünk hamarabb felérni a várhoz. Büszkén jelentem, hogy ez sikerült is de nem sokáig „élvezhettük az egyedüllétet” mert 5 perccel később már az osztály másik fele is ott lihegett a vár lábánál. Lenyűgöző volt a kilátás, a levegő. Kellemesen fűjt a szél így egy kis pihenő után újra felkerekedtünk és elindultunk a vonathoz. Amint felszálltunk rá, 5 percre már mindenki aludt. Eléggé elfáradtunk pedig annyira nagy utat nem tettünk meg. 18 kilométert gyalogoltunk, de nem voltunk formában azt hiszem... Estefelé elkezdtek csinálni a vacsorát. Míg mi fát gyűjtöttünk az erdőben, addig Géza bácsi és Tibi bácsi elmentek megvásárolni az alapanyagokat a „közeli” boltba. Azt mondták, nem tudják minek is nevezzük pontosan az esti kosztot, ezért ennek az enivalónak mi adhattunk nevet. Így „csattogó-csülök” fedőnéven lett elkeresztelve. Egyébként nagyon finom volt.

Másnap már egy nagyobb kiruccanást terveztünk: egészen a Visegrádi fellegrádig! Az eső majdnem elmosta a terveinket, de mi nem adtuk fel: szép türelmesen, nyugodalmasan megvártuk, míg elállt. Közel egy óra várakozás után abbamaradt a zuhó, és már indulhattunk is. Először beugrottunk a kisboltba némi elemőzsiáért az útra, majd vonattal átdöcögtünk Nagymarosra, onnan pedig komppal utaztunk át Visegrádra. A fellegrád már lentről nézve is nagyon szép volt. Leszálltunk a kompról, aztán kezdődött is a hegymenet. Nagyon szuper hegy volt, az elején egy keresztúttal díszítve. Még nem járhattunk túránk egyharmadánál, mikor újra elkapott minket a zápor. De egy kis víz nem tudta letörni az osztály jókedvét: ugyanannyi nevetéssel és ugyanakkora vigyorral a képünkön másztunk hegyet, bár néha volt egy-két ember, aki elcsúszott, de a lényeg, hogy végül mindenki épségben felért. Az persze magától értetődő, hogy a Visegrádi-fellegrád Fradi indulók zajától volt hangos. A kilátás oda föntről lélegzetelállító volt. Körbenéztünk a várban, ahol volt néhány kiállítás is. Csináltunk rengeteg fényképet, hagytunk jelet magunk után, hogy soha ne felejtsek el, a 10.B osztály arra járt. Aztán elindultunk visszafelé. Lefelé még csúszósabb volt az út, így volt, hogy a meredekebb részekben egymásba kapaszkodva mentünk le, de mindenesetre nagyon vicces volt. Megint kompoztunk egy jót és felhasználva azt az időt, amíg nem jött a vonatunk, Nagymaroson mindenki evett egy hamburgert vagy lángost. Meg kell, hogy mondjam, itt is nagyon jól szórakoztunk. Este megvolt a szokásos fagyűjtés, és vacsorára paprikás krumplit csináltunk, ami szintén nagyon kóser lett.

Az utolsó napon hajnalok hajnalán keltett minket Polányi tanár úr, mert 7 óra 19 perckor indult a vonatunk. Szerencsére a csomagjainkat előre kivitték a vonathoz így nem kellett azokkal szenvedni, mert mindenkié elég nagy és nehéz volt. 7:54-re értünk Budapestre. Ott mindenkinek volt egy kis ideje venni valamit az útra majd indultunk tovább. Az úton mindenki aludt vagy legalábbis pihent.

12-re érkeztünk Vásárhelyre ahol mindenkit a szülei vagy testvérei vártak. Nagyon jó kirándulás volt. A programok nagyon jók voltak a társaság pedig összeszokott. Sokat nevettünk és mindenki nagyon jól érezte magát.

Dúl Georgina és Kocsis Anna